

לשחוט שני סימנים בבהמה וסימן אחד בעוף.

יש אמוראים שלמדו דיני שחיטה משחיטה האמורה בקדשים, כי שחיטת הבהמה ביסודה שוה בחולין ובקדשים⁽⁸⁾.

ונתנת הגמרא סימן של ראשי תיבות לדבריהם: **סימן כמו"ש**.

אמר רב כהנא: מנין לשחיטה שהיא מן הצואר ולא ממקום אחר בגוף הבהמה? שנאמר בהקרבן "ושחט את בן הבקר" [ויקרא א ה], ולשון "שחט" [שח – חט] מורה על מקום השחיטה, שכן משמע: ממקום שכן הבקר שח, מתכופף, שם חטהו, נקהו, טהרהו. דהיינו, הכשירהו לאכילה על ידי שתוציא את דמו משם.

ומבאר הגמרא: **ממאי דהאי "חטהו" – לישנא דדכוויי⁽⁹⁾ הוא?** [מאיפה נדע ש"חטהו" הוא לשון נקיון?]

דכתיב לגבי נגעי בתים "וחטא את הבית" [ויקרא יד נב]. והיינו שינקה ויכשיר את הבית מטומאתו.

ואיבעית אימא, יש ללמוד שחיטוי הוא לשון הכשר וטהרה, מהכא, דכתיב "תחטאני

באזוב, ואטהר" [תהילים נא ט].

ודנה הגמרא מנין לרב כהנא ש"ממקום ששח שם חטהו" הוא הצואר?

ואימא, שמא נאמר, שמקום השחיטה הוא מזנבו, שהוא כפוף תמיד!

ומתרצינן: **"שח", משמעותו היא שהוא מכופף עצמו, ולכן מכלל זה אתה למד שזקוף בדרך כלל בעינן. וזהו הצואר, שהוא זקוף כשהשור הולך, והשור מכופף אותו כשעומד ואוכל, ואילו הא, הזנב, שח ועומד הוא כל הזמן.**

אך עדיין דנה הגמרא: **ואימא שחיטה היא מאזנו, שיכול השור לכפוף אותה כשהוא רוצה?!**

ומבאר: **כיון ש"ושחט" נאמר בשחיטת קדשים ["ושחט את בן הבקר"], ובקדשים בעינן דם הנפש לזריקה על המזבח, כדכתיב "כי נפש הבשר בדם היא, ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשותיכם" [ויקרא יז יא], הרי שהדם שהנפש יוצאת בו הוא המכפר וליכא בשחיטה באזנו דם הנפש.**

אך עדיין דנה הגמרא: **ואימא, שמא נאמר שאכן השחיטה היא באזנו, אלא שהיא**

וכתב הרמב"ן בפירושו התורה, שלפי הפשט התורה אומרת שצריך לשחוט חולין כמו שהתורה צוה על השחיטה בקרבנות.

עוד כתב הרמב"ן שם: **ושמא רבותינו נתכונו בזה כשאמרו בספרי "כאשר צויתך", מה קדשים בשחיטה אף חולין בשחיטה.**

9. **זו גירסת הספרים שלנו, ויש גירסא "לישנא דאכשורי הוא". ופירש רש"י לפי גירסא זו**

שכתב בתירוץ הראשון. ומדברי רש"י בדרך כא ב ד"ה ואינו מבדיל משמע שצריך לשחוט את כל הסימן מדאורייתא. ועיין כרתי ופילתי סימן כ"א ס"ק א.

8. **כתוב בתורה "כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' לך כאשר צויתך" [דברים יב כא].**